

Schubertiada Vilabertran

LIED THE FUTURE

B Sabadell
Fundació

ACADÈMIA JOHANNES MARTIN KRÄNZLE

Florian Stoertz, baríton
Aleksandra Myslek, piano
Eva Zalenga, soprano
Teodora Oprișor, piano

Dimecres 28 d'agost de 2024
18 h

FRANZ SCHUBERT (1797 — 1828)
Auflösung, D. 807 (1824)

SAMUEL BARBER (1910 — 1981)
A green lowland of pianos, op. 45/2 (1972)*
In the dark pinewood (1937)*

FRANZ SCHUBERT
Liebhaber in allen Gestalten, D. 558 (1817)
Seligkeit, D. 433 (1816)

ROBERT SCHUMANN (1810 — 1856)
Du bist wie eine Blume, op. 25/24 (1840)
Liederkreis, op. 39 (1840)
n. 12 Frühlingsnacht
n. 3 Waldesgespräch
n. 1 In der Fremde

FRANZ SCHUBERT
Der Einsame, D. 800 (1825)

HUGO WOLF (1860 — 1903)
Der Feuerreiter, HWW 119/44 (1888)
Sonne der Schlummerlosen, HWW 161/3 (1896)

ERICH WOLFGANG KORNGOLD
(1897 — 1957)
Mond, so gehst du wieder auf, op. 14/3 (1920)

FRANZ SCHUBERT
Die Sterne, D. 939 (1828)

ROBERT SCHUMANN
Aus den "Östlichen Rosen", op. 25/25

CLARA SCHUMANN (1823 — 1896)
Ihr Bildnis, op. 13/1 (1840)
Liebeszauber, op. 13/3 (1842)

FRANZ SCHUBERT
Der Schiffer, D. 536 (1817)
Des Fischers Liebesglück, D. 933 (1827)

HUGO WOLF
Das Ständchen, HWW 118/4 (1888)

FRANZ SCHUBERT
An die Laute, D. 905 (1827)

RICHARD STRAUSS (1864 — 1949)
Ständchen, op. 17/2 (1886)
Das Rosenband, op. 36/1 (1897)
Zueignung, op. 10/1 (1885)

*Primera audició a la Schubertiada.

Els músics són becats del programa "Lied the Future" patrocinat per la Fundació Banc Sabadell.
Aquest concert s'interpretarà sense pausa. Durada aproximada: 60'

Florian Stoertz, baríton

Florian Störtz va guanyar el 2023 la Händel Singing Competition, la Helmut Deutsch Song Competition i el Prix de mélodie al Concours international de Chant·Piano Lili et Nadia Boulanger. Florian ha ofert recentment recitals a la Salle Cortot i al Wigmore Hall, així com als Festivals de Zeist i Leeds. Aquesta temporada debutarà al costat del pianista Helmut Deutsch al Festival Internacional de Música Zell am See. Els seus papers d'òpera inclouen, entre d'altres, Bartolo (*Le nozze di Figaro*), Masetto i Commendatore (*Don Giovanni*). Florian va ser membre del Britten Pears Young Artist Programme i va estudiar a la Royal Academy of Music de Londres, on va rebre els primers premis tant pels recitals d'òpera com de cançó. Originari de Tréveris (Alemanya), actualment està establert a Londres.

Debuta a la Schubertiada.

Aleksandra Myslek, piano

Va iniciar la seva carrera com a solista i va guanyar diversos concursos nacionals i internacionals, incloent-hi el Concurs Internacional Robert Schumann a Polònia i el Concurs Internacional Frédéric Chopin a Hongria. Després de guanyar dos dels premis de cambra a la Royal Academy of Music de Londres, Aleksandra es va establir com a músic de cambra. És pianista al Trinity Laban Conservatoire i a la Guildhall School of Music & Drama, així com convidada habitual de la Royal Academy of Music, on treballa com a acompanyant i tutora de piano i de formacions de cambra. Durant la temporada 2023-24 és membre del programa Britten Pears Young Artist. 2024 és també l'any del seu debut al Carnegie Hall com a participant en el Renée Fleming Song Studio.

Debuta a la Schubertiada.

Eva Zalenga, soprano

Nascuda a Biberach (Baden-Württemberg), va rebre les seves primeres lliçons de cant molt jove. Als catorze anys va fer els primers concerts en solitari i va rebre un premi "Jugend musiziert". Va estudiar a Dresden i Leipzig; la seva formació es complementa amb classes magistrals amb Vesselina Kasarova, Rudolf Piernay, Christine Schäfer i Hedwig Fassbender, entre d'altres. Eva Zalenga és guanyadora del SWR Junge Opernstars 2023, concurs en el qual va rebre també l'Emmerich Smola Förderpreis i el Premi d'Orquestra de la Deutschen Radio Philharmonie. També el 2023 va guanyar el Concurs Internacional de Música de Viena. Ha debutat recentment com a Sophie (*Werther*) i Adele (*Die Fledermaus*) i és membre de les companyies d'òpera dels teatres de St. Gallen i Regensburg. Apassionada de la cançó, aviat es publicarà el seu CD de debut, amb la pianista Doriana Tchakarova, que inclou enregistraments d'estrenes i de peces romàntiques poc gravades.

Debuta a la Schubertiada.

Teodora Oprișor, piano

Apassionada pel repertori de cançó, la pianista romanesa Teodora Oprișor ha fet recitals en sales i festivals com el Wigmore Hall, la Pierre Boulez Saal o el LIFE Victoria Festival. Després d'haver estudiat interpretació de piano a la Hochschule für Musik Franz Liszt de Weimar, va cursar el màster en acompanyament de piano a la Royal Academy of Music de Londres. Ha format part de la Heidelberger Frühling Liedakademie, l'Acadèmia Orsay-Royaumont i el programa Live Music Now. Teodora actua regularment amb el baríton Michael Arivony; junts van guanyar el 1r premi al concurs Student LiedDuo de Groningen el 2020 i el 3r premi al concurs Das Lied de Heidelberg el 2019. Teodora està establerta a Sant Sebastià, on és la pianista de l'Orfeón Donostiarra.

Aquest és el segon concert de Teodora Oprișor a la Schubertiada, després del seu debut el juliol a Valdegovia.

www.schubertiada.cat

Col·laborador principal

Amb el suport de

Organitzat per

Associació
Franz Schubert

Agraïm la seva col·laboració als Amics de la Schubertiada: **Jordi Roch (President d'honor)** · Pere Armadàs · Josefina Bas · Manel Bertran · Jorge Binaghi · Jaume Braut · Manuel Capdevila · Susanna Capdevila · Rosa Maria Cullerell · Carlos Cusí · Carmen de Robert · Alba Espargaró · Joan Esquirol · Xavier Goicoechea · Jaume Graell · Clòria Cutiérrez · Pilar Maier · Fernando Marín · Giovanni Melillo · Joan Ocaña · Maria Teresa Ollé · Josep Maria Plantada · Clòria Renom · Gràcia Rodríguez-Illescas · Manuel Terrazo

Fes-te Amic de la Schubertiada

El teu suport és essencial

El suport als músics joves és part essencial de la Schubertiada i l'Associació Franz Schubert. Aquest compromís pren ara forma amb el programa "Lied the Future", un pla de beques únic en l'àmbit europeu amb un doble vessant pedagògic i d'acompanyament en la inserció en el circuit professional.

Amb el teu suport podem fer créixer aquest nou projecte i la Schubertiada. Consulta en aquest enllaç les modalitats de mecenatge i els avantatges i fes el pas!

www.schubertiada.cat/participa

Associació
Franz Schubert

LIED THE FUTURE

B Sabadell
Fundació

Schubertiada
Vilabertran

Dimecres 28 d'agost de 2024
18 h
Canònica de Santa Maria de
Vilabertran

ACADÈMIA JOHANNES MARTIN KRÄNZLE

Florian Stoertz, baríton
Aleksandra Myslek, piano
Eva Zalenga, soprano
Teodora Oprișor, piano

FRANZ SCHUBERT
(1797 — 1828)

Johann Mayrhofer (1787 — 1836)

Auflösung

Verbirg dich, Sonne,
Denn die Gluten der Wonne
Versengen mein Gebein;
Verstummet, Töne,
Frühlings Schöne
Flüchte dich und lass mich allein!

Quillen doch aus allen Falten
Meiner Seele liebliche Gewalten,
Die mich umschlingen,
Himmlich singen.
Geh unter, Welt, und störe
Nimmer die süssen, ätherischen Chöre.

Extinció

Amaga't, sol,
car les flames del plaer
cremen els meus ossos;
cal·leu, tonades;
bella primavera,
fuig, i deixa'm sol!

Però brollen amables impulsos
de tots els racons de la meva ànima,
que m'abracen,
i cants celestials...
Desapareix, món, i no molestis
mai més els dolços cors eteris!

SAMUEL BARBER

(1910 — 1981)

Jerzy Harsymowicz (1933 — 1999)

Versió anglesa de Czesław Miłosz (1911 — 2004)

A Green Lowland of Pianos

in the evening
as far as the eye can see
herds
of black pianos

up to their knees
in the mire
they listen to the frogs

they gurgle in water
with chords of rapture

they are entranced
by froggish, moonish spontaneity

after the vacation
they cause scandals
in a concert hall
during the artistic milking
suddenly they lie down
like cows

looking with indifference
at the white flowers
of the audience

at the gesticulating
of the ushers

Una verda terra baixa de pianos

Al vespre,
tan lluny com pot veure l'ull,
ramats
de pianos negres.

Sobre els seus genolls,
en el fang,
escolten les granotes.

Gargaritzen en l'aigua
amb acords d'èxtasi.

Estan encisats
per una espontaneïtat ronca, llunàtica.

Passades les vacances
causen escàndols
en una sala de concerts.
Durant l'artístic munyiment,
de sobte s'ajeu en
com vaques,

mirant amb indiferència
les flors blanques
del públic.

La gesticulació
dels acomodadors.

James Joyce (1882 — 1941)

In the Dark Pinewood

In the dark pine-wood
I would we lay,
In deep cool shadow
At noon of day.

How sweet to lie there,
Sweet to kiss,
Where the great pine-forest
Enaïled is!

Thy kiss descending
Sweeter were
With a soft tumult
Of thy hair.

O unto the pine-wood
At noon of day
Come with me now,
Sweet love, away.

En la pineda fosca

En la pineda fosca
m'agradaria jeure,
en la profunda ombra fresca
al migdia.

Que dolç jeure allà,
dolç per besar,
on el gran bosc de pins
amb els seus camins!

Arribaven els teus besos:
eren més dolços
amb un suau tumult
dels teus cabells.

Oh, cap a la pineda
al migdia
marxem ara,
dolça estimada!

FRANZ SCHUBERT

Johann Wolfgang Goethe (1749 — 1832)

Liebhaber in allen Gestalten

Ich wollt' ich wär' ein Fisch,
So hurtig und frisch;
Und kämst Du zu angeln,
Ich würde nicht mangeln.
Ich wollt' ich wär' ein Fisch,
So hurtig und frisch.

Ich wollt' ich wäre Gold!
Dir immer im Sold;
Und tätst Du was kaufen,
Käm' ich gelaufen.
Ich wollt' ich wäre Gold!
Dir immer im Sold.

Doch bin ich wie ich bin,
Und nimm mich nur hin!
Willst bess're besitzen,
So lass Dir sie schnitzen.
Ich bin nun wie ich bin;
So nimm mich nur hin!

Ludwig Christoph Heinrich Hölty (1748 — 1776)

Seligkeit

Freuden sonder Zahl
Blühn im Himmelssaal
Engeln und Verklärten,
Wie die Väter lehrten.
Oh, da möcht' ich sein
Und mich ewig freun!

Jedem lächelt trauf
Eine Himmelsbraut;
Harf' und Psalter klinget,
Und man tanzt und singet.

Enamorat en totes les formes

M'agradaria ser un peix,
veloç i lleuger,
i si anessis a pescar
jo no et fallaria.
M'agradaria ser un peix,
veloç i lleuger.

M'agradaria ser d'or,
sempre al teu servei;
si volguessis comprar res
sempre compareixeria corrent.
M'agradaria ser d'or,
sempre al teu servei.

Però jo soc com soc,
i així m'has d'acceptar!
Si vols res de millor,
fes-t'ho cisellar!
Jo soc com soc,
accepta'm, doncs, així!

Benaurança

Floreixen amb joies incomptables
en la sala celestial
àngels i benaventurats,
com ens ensenyen els pares.
Oh, jo voldria ser-hi
i alegrar-me eternament!

A cadascú somriu confiada
una núvia celestial;
sonen arpes i salteris,
i es canta i es balla.

Oh, da möcht' ich sein
Und mich ewig freun!

Lieber bleib' ich hier,
Lächelt Laura mir
Einen Blick, der saget,
Dass ich ausgeklaget.
Selig dann mit ihr
Bleib' ich ewig hier!

Oh, jo voldria ser-hi
i alegrar-me eternament!

Però més aviat restaria ací,
si Laura em somrigués,
i amb una mirada em digués
que mai més no sofriré.
Benaurat llavors amb ella
romandria ací eternament!

ROBERT SCHUMANN

(1810 — 1856)

Heinrich Heine (1797 — 1856)

Du bist wie eine Blume

Du bist wie eine Blume
So hold und schön und rein;
Ich schau' dich an, und Wehmut
Schleicht mir ins Herz hinein.

Mir ist, als ob ich die Hände
Aufs Haupt dir legen sollt',
Betend, daß Gott dich erhalte
So rein, so schön und hold.

Ets com una flor

Ets com una flor,
tan graciosa i bella i pura;
et miro, i la melangia
penetra en el meu cor.

Em sento com si hagués de posar
les mans sobre el teu cap,
pregant a Déu que et mantingui
tan pura i bella i graciosa.

Joseph von Eichendorff (1788 — 1857)

Liederkreis

Frühlingsnacht

Überm Garten durch die Lüfte
Hört' ich Wandervogel zieh'n,
Das bedeutet Frühlingsdüfte,
Unten fängt's schon an zu blüh'n.

Jauchzen möcht' ich, möchte weinen,
Ist mir's doch, als könnt's nicht sein!
Alte Wunder wieder scheinen
Mit dem Mondesglanz herein.

Und der Mond, die Sterne sagen's,
Und im Traume rauscht's der Hain
Und die Nachtigallen schlagen's:
Sie ist Deine, sie ist Dein!

Waldesgespräch

Es ist schon spät, es ist schon kalt,
Was reit'st du einsam durch den Wald?
Der Wald ist lang, du bist allein,
Du schöne Braut! Ich führ' dich heim!

"Groß ist der Männer Trug und
List,
Vor Schmerz mein Herz gebrochen ist,
Wohl irrt das Waldhorn her und hin,
O flieh! Du weißt nicht, wer ich bin."

So reich geschmückt ist Roß und Weib,
So wunderschön der junge Leib,
Jetzt kenn' ich dich—Gott steh' mir bei!
Du bist die Hexe Loreley.

"Du kennst mich wohl—von hohem Stein
Schaut still mein Schloß tief in den Rhein.
Es ist schon spät, es ist schon kalt,
Kommst nimmermehr aus diesem Wald!"

Cercle de cançons

Nit de primavera

Pels aires del jardí
sento passar els ocells migratoris,
això vol dir efluvis de primavera,
i que la terra comença a florir.

Voldria exultar de joia, voldria plorar!
Em sembla que no pot ésser veritat!
Reapareixen antigues meravelles
a la llum de la lluna!

I m'ho diuen la lluna i les estrelles,
m'ho murmuren en somnis els boscos,
m'ho canten els rossinyols:
és teva, és teva!

Conversa en el bosc

És ja tard i fa fred,
per què cavalques solitària pel bosc?
El bosc és gran i tu estàs sola,
oh bella núvia! T'acompanyaré fins a casa!

"Grans són les mentides i els enganys dels
homes,
el meu cor està destrossat pel dolor.
Sonen ací i allà trompes de caça,
fuij, tu no saps qui sóc!"

Un cavall i una dona amb tan rics ornaments,
una figura tan jove i meravellosa,
ara et reconec... Déu m'agafi confessat!
Ets la bruixa Lorelei!

"Em coneixes bé... des d'aquella alta roca
el meu castell mira silencios cap al Rin.
És ja tard i fa fred,
mai més sortiràs d'aquest bosc!"

In der Fremde

Aus der Heimat hinter den Blitzen rot
Da kommen die Wolken her,
Aber Vater und Mutter sind lange tot,
Es kennt mich dort keiner mehr.

Wie bald, ach wie bald kommt die stille Zeit,
Da ruhe ich auch, und über mir
Rauscht die schöne Waldeinsamkeit,
Und keiner kennt mich mehr hier.

FRANZ SCHUBERT

Karl Lappe (1773 — 1843)

Der Einsame

Wenn meine Grillen schwirren,
Bei Nacht, am spät erwärmten Herd,
Dann sitz' ich mit vergnügtem Sinn
Vertraulich zu der Flamme hin,
So leicht, so unbeschwert.

Ein trautes, stilles Stündchen
Bleibt man noch gern am Feuer wach,
Man schürt, wenn sich die Lohe senkt,
Die Funken auf und sinnt und denkt:
"Nun abermal ein Tag!"

Was Liebes oder Leides
Sein Lauf für uns dahergebracht,
Es geht noch einmal durch den Sinn;
Allein das Böse wirft man hin,
Es störe nicht die Nacht.

A l'estranger

Venen núvols vermells per les llampades
des de la meva pàtria,
però el pare i la mare són morts fa temps,
i allà ja no em coneix ningú.

Molt aviat, ai, vindran els temps tranquils,
quan també jo reposaré, i murmurarà
sobre meu la bella solitud del bosc,
i ací no em coneixerà tampoc ningú.

El solitari

Quan els meus grills canten,
en la nit, prop de la llar encesa,
m'assec amb l'ànim satisfet
i contemplo confiat les flames,
molt lleuger, molt lliure de cabòries.

M'agrada estar despert prop del foc
una horeta confiada i tranquil·la,
i quan les flames s'esmoreixen
atio les brases i penso:
un altre dia més!

El que el seu transcurs em portà,
amor o dolor,
passa una vegada més per la meva ment;
però aparto lluny tot el dolent,
perquè no em pertorbi la nit.

Zu einem frohen Träume,
Bereitet man gemach sich zu,
Wenn sorgenlos ein holdes Bild
Mit sanfter Lust die Seele füllt,
Ergibt man sich der Ruh.
Oh, wie ich mir gefalle
In meiner stillen Ländlichkeit!
Was in dem Schwarm der lauten Welt
Dar irre Herz gefesselt hält,
Gibt nicht Zufriedenheit.

Zirpt immer, liebe Heimchen,
In meiner Klause eng und klein.
Ich duld' euch gern: ihr stört mich nicht,
Wenn euer Lied das Schweigen bricht,
Bin ich nicht ganz allein.

HUGO WOLF
(1860 — 1903)

Eduard Mörike (1804 — 1875)

Der Feuerreiter

Sehet ihr am Fensterlein
Dort die rote Mütze wieder?
Nicht geheuer muss es sein,
Denn er geht schon auf und nieder.
Und auf einmal welch Gewühle
Bei der Brücke nach dem Feld!
Horch! das Feuerglöcklein gellt:
Hinterm Berg,
Hinterm Berg
Brennt es in der Mühle!

Schaut, da sprengt er wütend schier
Durch das Tor, der Feuerreiter,
Auf dem rippendürren Tier,
Als auf einer Feuerleiter!

I em preparo lentament
per a feliços somnis,
i quan una imatge dolça i calmosa
omple d'afable alegria la meua ànima,
aconsegueixo el repòs.
Oh, com gaudeixo
de la meua tranquil·la rusticitat!
El que encadena el cor errat
entre el tumult del món sorollós,
no porta la tranquil·litat.

Canteu sempre, estimats grills,
en la meua llar estreta i petita,
us suportu amb gust: no em molesteu.
Quan la vostra cançó trenca el silenci,
no em sento del tot sol.

El genet de foc

Veieu de nou a la finestra
la gorra vermella?
Quelcom deu passar
quan va tan amunt i avall.
I al mateix temps, quina gentada
en el pont, en direcció al camp!
Escolteu, com crida la campana del foc:
Darrera la muntanya,
darrera la muntanya
es crema el molí!

Mireu! Per allà salta furiós,
a través de la porta, el genet de foc,
sobre l'animal de costellam descarnat,
com per una escala de foc!

Querfeldein, durch Qualm und Schwüle,
Rennt er schon und ist am Ort!
Drüben schallt es fort und fort:
Hinterm Berg,
Hinterm Berg
Brennt es in der Mühle!

Der so oft den roten Hahn
Meilenweit von fern gerochen,
Mit des heiligen Kreuzes Span
Freventlich die Glut besprochen—
Weh! dir grinst vom Dachgestühle
Dort der Feind im
Höllenschein.
Gnade Gott der Seele dein!
Hinterm Berg,
Hinterm Berg
Rast er in der Mühle!

Keine Stunde hielt es an,
Bis die Mühle borst in Trümmer;
Doch den kecken Reitersmann
Sah man von der Stunde nimmer.
Volk und Wagen im Gewühle
Kehren heim von all dem Graus;
Auch das Glöcklein klinget aus:
Hinterm Berg,
Hinterm Berg
Brennt's!—

Nach der Zeit ein Müller fand
Ein Gerippe samt der Mützen
Aufrecht an der Kellerwand
Auf der beinern Mähre sitzen:
Feuerreiter, wie so kühle
Reitest du in deinem Grab!
Husch! da fällt's in Asche ab.
Ruhe wohl,
Ruhe wohl
Drunten in der Mühle!

Camps a través, traspassa el fum
i la xafogor, i ja ha arribat!
A l'altre costat segueixen els crits:
Darrera la muntanya,
darrera la muntanya
es crema el molí!

És el que sovint ha flairat
l'incendi a gran distància,
i ha conjurat sacrílegament el foc
amb la fusta de la Santa Creu...
Ai! Allà en les dovelles de la teulada
riu sardònicament l'enemic amb
infernàl resplendor.
Déu s'apiadi de la teva ànima!
Darrera la muntanya,
darrera la muntanya
entra en el molí!

No va passar ni una hora
fins que el molí caigués enrunat;
però mai més des d'aleshores
no ha vist ningú l'atrevit genet.
La gentada torna a casa, cotxes
i persones, plens d'horror;
també sona la campana:
Darrera la muntanya,
darrera la muntanya
hi ha foc!...

Passat un cert temps un moliner trobà
un esquelet amb la gorra,
dreçat a la paret del celler,
assegut sobre l'ossut cavall.
Genet de foc, amb quina indiferència
vas cavalcar cap a la teva tomba!
Uix! ara cau, convertit en cendres.
Descansa,
descansa
allà baix en el molí!

George Gordon Noel Byron (1788 — 1824)
Versió alemanya d'Otto Gildenmeister (1823 — 1902)

Sonne der Schlummerlosen

Sonne der Schlummerlosen, bleicher Stern!
Wie Tränen zittern, schimmerst du von fern;
Du zeigst die Nacht, doch scheuchst sie nicht
zurück,
Wie ähnlich bist du dem entschwundenen
Glück,
Dem Licht vergangner Tage, dass fortan nur
leuchten,
Aber nimmer wärmen kann!
Die Trauer wacht, wie es durchs Dunkel wallt,
Deutlich doch fern, hell, aber o wie
kalt!

Sol dels insomnes

Sol dels insomnes, pàl·lida estrella!
Brilles en la llunyania com llàgrimes tremoloses;
assenyales la nit, però no se'n va
espantada,
com t'assembles a la felicitat
perduda,
a la llum dels dies passats,
que segueix lluint, però que mai més no podrà
escalfar
La tristesa vetlla com si surés en l'obscuritat:
clara, però llunyana; lluminosa, però, oh, que
freda!

ERICH WOLFGANG KORNGOLD

(1897 — 1957)

Ernst Lothar (1890 — 1974)

Mond, so gehst du wieder auf

Mond, so gehst du wieder auf
Über'm dunklen Tal der ungeweinten
Tränen?
Lehr, so lehr's mich doch, mich nicht nach
ihr zu sehnen,
Blaß zu machen Blutes Lauf,
Dies Leid nicht zu erleiden,
Aus zweier Menschen Scheiden.

Sieh', in Nebel hüllst du dich.
Doch verfinstern kannst du nicht den Glanz
der Bilder,
Die mir weher jede Nacht erweckt und wilder.
Ach! Im Tiefsten fühle ich:
Das Herz, das sich muß't trennen,
Wird ohne Ende brennen.

Lluna, així que tornes a sortir

Lluna, així que tornes a sortir
sobre la fosca vall de les llàgrimes no
plorades?
Ensenya'm, però ensenya'm a no
enyorar-les,
a fer empal·lidir la cursa de la sang,
a no patir el dolor
de la separació de dues persones.

Mira, et cobreixes amb la boira,
però no pots enfosquir la brillantor de
les imatges,
que em desperta cada nit més salvatgement.
Ai! En el més profund sento
que el cor, que s'ha de separar,
cremarà sense fi.

FRANZ SCHUBERT

Karl Gottfried von Leitner (1800 — 1890)

Die Sterne

Wie blitzen
Die Sterne
So hell durch die Nacht!
Bin oft schon
Darüber
Vom Schlummer erwacht.

Doch schelt' ich
Die lichten
Gebilde d'rum nicht,
Sie üben
Im Stillen
Manch heilsame Pflicht.
Sie wallen
Hoch oben
In Engelgestalt,
Und leuchten
Dem Pilger
Durch Heiden und Wald.

Sie schweben
Als Bothen
Der Liebe umher,
Und tragen
Oft Küsse
Weit über das Meer.

Sie blicken
Dem Dulder
Recht mild in's Gesicht,
Und säumen
Die Thränen
Mit silbernem Licht.

Les estrelles

Que clares
brillen
les estrelles de la nit!
M'han despertat
sovint
del meu son.

Però no censuro
per això
llurs lluents senyals,
car fan
en silenci
moltes obres sanitoses.
Mentre bateguen
allà dalt
amb angèlica figura,
il·luminen
el pelegrí
pels boscos i pels prats.

Suren
pertot arreu
com a missatgers d'amor,
i sovint
porten besades
més enllà dels oceans.

Miren
dolçament
la cara del malaurat,
i fistonegen
les llàgrimes
amb llum de plata.

Sie weisen
Von Gräbern
Gar tröstlich und hold
Uns hinter
Das Blaue
Mit Fingern von Gold.

So sei denn
Gesegnet
Du strahlige Schar!
Und leuchte
Mir lange
Noch freundlich und klar.

Und wenn ich
Einst liebe,
Sei hold dem Verein,
Und euer
Geflimmer
Laßt Segen uns sein.

ROBERT SCHUMANN

Friedrich Rückert (1788 — 1866)

Aus den “Östlichen Rosen”

Ich sende einen Gruss wie Duft der Rosen,
Ich send’ ihn an ein Rosenangesicht.
Ich sende einen Gruss wie Frühlingskosen,
Ich send’ ihn an ein Aug voll Frühlingslicht.

Aus Schmerzensstürmen, die mein Herz
durchtosen,
Send’ ich den Hauch, dich unsanft rühr’ er
nicht!

Wenn du gedenkest an den Freudelosen,
So wird der Himmel meiner Nächte licht.

I mostren
les tombes
amb confiança i dolçor,
en les nits
blaves,
amb els seus dits d’or.

Sigues, doncs,
beneïda,
brillant munió!
I lluu per a mi
clara i amable
encara molt de temps.

I si un dia estimo,
mira propici
l’aparellament,
i que els teus
centelleigs
ens beneeixin!

De “Roses orientals”

Envio un record com perfum de roses,
l’envio a una faç com una rosa.
Envio un record com una carícia de primavera,
l’envio a uns ulls plens de llum de primavera.

De les tempestes de dolor desfermades al meu
cor,
t’envio un alè, que no et commourà
gaire!

Si pensessis en aquest dissortat,
com s’il·luminaria el cel de les meves nits!

CLARA SCHUMANN

(1823 — 1896)

Heinrich Heine (1797 — 1856)

Ihr Bildnis

Ich stand in dunklen Träumen
Und starrte ihr Bildnis an,
Und das geliebte Antlitz
Heimlich zu leben begann.

Um ihre Lippen zog sich
Ein Lächeln wunderbar,
Und wie von Wehmutstränen
Erglänzte ihr Augenpaar.

Auch meine Tränen flossen
Mir von den Wangen herab -
Und ach, ich kann's nicht glauben,
Dass ich dich verloren hab!

Emanuel von Ceibel (1815 — 1884)

Liebeszauber

Die Liebe saß als Nachtigall
Im Rosenbusch und sang;
Es flog der wunderschöne Schall
Den grünen Wald entlang.

Und wie er klang, da stieg im Kreis
Aus tausend Kelchen Duft,
Und alle Wipfel rauschten leis',
Und leiser ging die Luft;

Die Bäche schwiegen, die noch kaum
Geplätschert von den Höh'n,
Die Rehlein standen wie im Traum
Und lauschten dem Getön.

La seva imatge

Era en un somni obscur
i vaig mirar la seva imatge de fit a fit,
i el rostre estimat
començà a viure secretament.

Aparegué en els seus llavis
un somriure meravellós,
i en els ulls brillaren
llàgrimes de melangia.

També les meves llàgrimes
caigueren per les meves galtes...
i ai!, no em puc creure
que t'hagi perduda!

Màgia de l'amor

L'amor s'assegué com un rossinyol
en un roser i cantà;
el so meravellós
ressonà per la verda vall.

I quan sonà, s'estengué en cercles
per mil calzes perfumats,
i tot el brancatge murmurà suaument
i l'aire es feu més lleuger.

Els rierols callaren, i a penes
murmuraren les altures,
els cabirols s'aturaren com en somnis
i escoltaren la tonada.

Und hell und immer heller floß
Der Sonne Glanz herein,
Um Blumen, Wald und Schlucht ergoß
Sich goldig roter Schein.

Ich aber zog den Weg entlang
Und hörte auch den Schall.
Ach! was seit jener Stund' ich sang,
War nur sein Widerhall.

I la resplendor del sol
lluí més i més clara,
derramant raigs de roig daurat
damunt de flors, boscos i congosts.

Però jo vaig seguir el meu camí
i vaig sentir també el so.
Ai! el que vaig cantar des d'aquell moment
no era més que el seu eco.

FRANZ SCHUBERT

Johann Mayrhofer (1787 — 1836)

Der Schiffer

Im Winde, im Sturme befahr' ich den Fluss,
Die Klieder durchweicht der Regen im Guss;
Ich peitsche die Wellen mit mächtigem Schlag,
Erhoffend mir heiteren Tag.

Die Wellen, sie jagen das ächzende Schiff,
Es drohet der Strudel, es drohet das Riff,
Gesteine entkollern den felsigen Höh'n,
Und Tannen erseufzen wie Geistergestöh'n.

So musste es kommen, ich hab' es gewollt,
Ich hasse ein Leben behaglich entrollt;
Und schlängen die Wellen den ächzenden
Kahn,
Ich priese doch immer die eigene Bahn.

Drum tose des Wassers ohnmächtige
Zorn,
Dem Herzen entquillet ein seliger Born,
Die Nerven erfrischend, o himmlische Lust,
Dem Sturme zu trotzen mit männlicher Brust!

El navegant

Enmig del vent i la tempesta navego pel riu,
el xàfec cala els meus vestits,
fuetejo les onades amb els remes potents,
esperant un dia millor.

Les onades cacen la nau oscil·lant,
m'amenacen els remolins i els esculls,
cauen pedres des de les rocoses altures,
i els avets sospiren com gemecs de fantasmes.

Així havia de ser, soc jo qui ho ha triat,
detesto la vida organitzada amb comoditat;
i si se m'empassessin les onades la barca
ressonant,
ja sempre lloaria el camí escollit.

Per tant, que es desfermi el furor imponent de
l'aigua!
Una font poderosa brolla del meu cor,
refrescant-me els nervis; oh plaer celestial
de lluitar contra la tempesta amb un cor viril!

Karl Gottfried von Leitner (1800 — 1890)

Des Fischers Liebesglück

Dort blinket
Durch Weiden,
Und winket
Ein Schimmer
Blassstrahlig
Vom Zimmer
Der Holden mir zu.

Es gaukelt
Wie Irrlicht,
Und schaukelt
Sich leise
Sein Abglanz
Im Kreise
Des schwankenden Sees.

Ich schaue
Mit Sehnen
In's Blaue
Der Wellen,
Und grüsse
Den hellen,
Gespiegelten Strahl.

Und springe
Zum Ruder,
Und schwinge
Den Nachen
Dahin auf
Den flachen,
Krystallinen Weg.

Fein-Liebchen
Schleicht traulich
Vom Stübchen
Herunter,
Und sputet
Sich munter
Zu mir in das Boot.

Felicitat amorosa del pescador

Fulgura allà
a través dels prats
i em crida
una resplendor
que brilla pàl·lida
en la finestra
de l'estimada.

És enganyosa
com un foc follet
i gronxa
suaument
el seu reflex
en els cercles
del llac fluctuant.

Contemplo
amb enyor
el blau
de les onades
i saludo en el fons
els brillants
raigs reflectits

I agafo
els remes
i empenyo
la barca
cap enllà
per la llisa
ruta cristal·lina

L'estimada
surt confiada
de la caseta
i davalla,
s'apressa
animosa
vers la meva barca.

Gelinde
Dann treiben
Die Winde
Uns wieder
See-einwärts
Vom Flieder
Des Ufers hindann.

Die blassen
Nachtnebel
Umfassen
Mit Hüllen
Vor Spähern
Den stillen,
Unschuldigen Scherz.

Und tauschen
Wir Küsse,
So rauschen
Die Wellen
Im Sinken
Und Schwellen,
Den Horchern zum Trotz.

Nur Sterne
Belauschen
Uns ferne,
Und baden
Tief unter
Den Pfaden
Des gleitenden Kahns.

So schweben
Wir selig,
Umgeben
Vom Dunkel,
Hoch überm
Gefunkel
Der Sterne einher.

Suaument
ens empenyen llavors
els vents
altre cop
cap al llac,
allunyant-nos
dels saücs de la platja.

Les pàl·lides
boires nocturnes
posen
els seus vels
davant els espies
dels callats
jocs innocents.

I si intercanviem
petons
murmuren
les onades
en aixecar-se
i caure,
per enutjar els qui escolten.

Només les estrelles
ens escolten
en la llunyania,
i es banyen
en el fons
sota l'estela
de la barca esquitllant.

Així surem
benaürats,
envoltats
de fosc,
molt per damunt
del centelleig
de les estrelles.

Und weinen
Und lächeln,
Und meinen,
Enthoben
Der Erde,
Schon oben,
Schon d'rüben zu sein.

I plorem
i riem,
i ensensem
que separats
de la terra,
ja som
allà dalt.

HUGO WOLF

Joseph von Eichendorff (1788 — 1857)

Das Ständchen

Auf die Dächer zwischen blassen
Wolken schaut der Mond herfür,
Ein Student dort auf den Gassen
Singt vor seiner Liebsten Tür.

Und die Brunnen rauschen wieder
Durch die stille Einsamkeit,
Und der Wald vom Berge nieder,
Wie in alter, schöner Zeit.

So in meinen jungen Tagen
Hab ich manche Sommernacht
Auch die Laute hier geschlagen
Und manch lust'ges Lied erdacht.

Aber von der stillen Schwelle
Trugen sie mein Lieb zur Ruh,
Und du, fröhlicher Geselle,
Singe, sing nur immer zu!

La serenata

Entre núvols pàl·lids
brilla la lluna sobre les teulades.
Al carrer un estudiant canta
davant la porta de l'estimada.

I les fonts murmuren novament
en la tranquil·la solitud,
i les boscos, i les muntanyes,
com en els bells temps passats.

Així, en els dies de la meva joventut,
en moltes nits d'estiu
havia tocat aquí el llaut
acompanyant alegres cançons.

Però des d'aquella llinda silenciosa
varen portar a reposar l'estimada...
Tu, alegre company,
canta, canta sempre!

FRANZ SCHUBERT

Johann Friedrich Rochlitz (1769 — 1842)

An die Laute

Leiser, leiser, kleine Laute,
Flüstere, was ich dir vertraute,
Dort zu jenem Fenster hin!
Wie die Wellen sanfter Lüfte
Mondenglanz und Blumen däfte,
Send es der Gebieterin!

Neidisch sind der Nachbars Söhne,
Und im Fenster jener Schöne
Flimmert noch ein einsam Licht.
Drum noch leiser, kleine Laute:
Dich vernehme die Vertraute,
Nachbarn aber, Nachbarn nicht!

RICHARD STRAUSS

(1864 — 1949)

Adolf Friedrich von Schack (1815 — 1894)

Ständchen

Mach auf, mach auf! doch leise, mein Kind,
Um Keinen vom Schlummer zu wecken!
Kaum murmelt der Bach, kaum zittert im
Wind
Ein Blatt an den Büschen und Hecken;
Drum leise, mein Mädchen, daß nichts sich
regt,
Nur leise die Hand auf die Klinke gelegt!

Al llàüt

Més fluix, més fluix, petit llàüt,
murmura en aquella finestra
tot el que t'he confiat!
Com onades d'un suau oreig,
com clars de lluna i com perfums de flors,
envia-ho a la meva sobirana!

Gelosos recelen els fills del veïns,
i en aquella finestra de l'estimada
brilla encara una llum solitària.
Per això, encara més fluix, petit llàüt,
que et senti l'estimada,
però que no et sentin els veïns!

Serenata

Obre, obre, estimada, però suaument,
per a no despertar ningú del seu son.
Quasi no murmura el rierol, quasi no agita el
vent
una fulla en els arbustos i en les bardisses.
Per això, suaument, estimada, que res no es
mogui,
posa suaument la mà al pany de la porta!

Mit Tritten, wie Tritte der Elfen so sacht,
Um über die Blumen zu hüpfen,
Flieg leicht hinaus in die Mondscheinnacht,
Zu mir in den Garten zu schlüpfen!
Rings schlummern die Blüten am rieselnden
Bach
Und duften im Schlaf, nur die Liebe ist wach.

Sitz nieder! Hier dämmerts geheimnisvoll
Unter den Lindenbäumen.
Die Nachtigall uns zu Häupten soll
Von unseren Küssen träumen
Und die Rose, wenn sie am Morgen erwacht,
Hoch glühn von den Wonneshauern der
Nacht.

Friedrich Gottlieb Klopstock (1724 — 1803)

Das Rosenband

Im Frühlingschatten fand ich sie;
Da band ich Sie mit Rosenbändern:
Sie fühlt' es nicht und schlummerte.

Ich sah sie an; mein Leben hing
Mit diesem Blick an ihrem Leben:
Ich fühlt' es wohl, und wußt' es nicht.

Doch lispelt' ich ihr sprachlos zu,
Und rauschte mit den Rosenbändern:
Da wachte sie vom Schlummer auf.

Sie sah mich an; ihr Leben hing
Mit diesem Blick' an meinem Leben,
Und um uns ward Elysium.

Camina poc a poc, com les passes dels elfs
quan salten sobre les flors,
vola lleugera a la llum del clar de lluna,
i vine a mí, al jardí!
Al voltant dormiten les flors prop del
rierol
i perfumen el son. Només l'amor està despert!

Seu, aquí clareja secretament
sota els til·lers.
El rossinyol, al nostre capsal,
somniairà els nostres petons,
i les roses, quan es despertin al matí,
es ruboritzaran per les delícies de la
nit.

La garlanda de roses

La vaig trobar al jardí a la primavera,
i la vaig lligar amb garlandes de roses;
ella no se'n va adonar, car dormia.

La vaig mirar; la meva vida depenia
amb aquesta mirada de la seva vida:
jo bé que ho sentia sense saber-ho!

Però li vaig mormolar dolces paraules
la vaig fregar amb les garlandes de roses:
llavors es despertà del son.

Ella em va mirar; la seva vida depenia
amb aquesta mirada de la meva vida;
i el nostre entorn era l'Elisi.

Hermann von Gilm (1812 — 1864)

Zueignung

Ja, du weißt es, teure Seele,
Daß ich fern von dir mich quäle,
Liebe macht die Herzen krank,
Habe Dank.

Einst hielt ich, der Freiheit Zecher,
Hoch den Amethysten-Becher,
Und du segnetest den Trank,
Habe Dank.

Und beschworst darin die Bösen,
Bis ich, was ich nie gewesen,
Heilig, heilig an's Herz dir sank,
Habe Dank.

Dedicatòria

Sí, tu saps, ànima estimada,
com m'affigeixo lluny de tu!
L'amor posa malalts els cors,
moltes gràcies!

Brindava jo un dia per la llibertat
amb la copa d'ametistes,
i tu vares beneir la beguda,
moltes gràcies!

I vares conjurar així tots els mals
fins que jo, que no ho havia fet mai,
em vaig submergir, santament, en el teu cor,
moltes gràcies!

Traduccions de Manuel Capdevila i Font